TILL

INGEBORG

OCH ANDRA DIKTER

AF **LOTTEN VON KRÆMER** -------------I DISTRIBUTION HOS WAHLSTRÖM & WIDSTRAND STOCKHOLM

IDUNS TRYCKERI AKTIEBOLAG, STOCKHOLM 1897. PAPPERSLEVERANTÖR: GRYCKSBO BRUK.

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken, som tillhör Harvard Library, har scannats av Google Books. Den anpassades för Projekt Runeberg i augusti 2013 av Bert H.

dn&omsten tvföjailzt cKotvunyen* ju&Ueumyfond.Till

Ingeborg.

^rån Danmarks ljusa, gyllne öar, välkommen, unga furstebrud, till klara älfvar, blåa sjöar och berg i dunkel furuskrud!

Hvad Nordens saga skönast gömde som hjältelön i fridfull hamn, och svenska sångmön ljufvast drömde oss möter i ditt kära namn.Välkommen hit till trogna fränder och tusen minnens varma härdl Ett kärleksband kring trenne länder du knutit med din bröllopsfärd!

I dina blickar mot oss strålar en vårlig glans, så ljus, så klar, och när du nalkas, hoppet målar i rosenfärg vår framtids dar!

För tro på dygdens segerlycka, på hjärtefröjd, som ingen sorg

i lifvets strid kan från oss rycka, välkommen, ädla Ingeborg/

ioVive le roi!

2 mars 1895.

^^ungen kommer hem i dag, hem från broderlandet, med allt kif han haft fördrag, fick så, huld, ett öfvertag, återknöt så bandet, gaf sitt valspråk nya skäl:

»Brödrafolkens vål.»Stockholm strålar som cn brud vid sin brudgums möte, flaggor, vimplar, blomsterskrud sända redan glada bud, att till trofast sköte snart hon sluta skall i frid landets far, så blid.

Sällan så man skynda såg till centralstationen män och kvinnor, hög och låg bida kungens extratåg; och åt unionen alla nu på skilda vis gifva segerpris.

Som ett haf af hufvud blott hela planen svallar.

Tåget nu stationen nått hälsadt stolt af styckeskott ifrån »Holmens» vallar, och hvar blick det budskap bär: Nu är kungen här!Från kupén han stiger ned spänstigt på perrongen, vänsäll såsom är hans sed, och från högtidsklädda led ljuder hyllningssången; sd som blott för vår monark, hjärtedjup och stark.

Men i dag som aldrig än klinga hymnens toner, varmt som ifrån vän till vän, rikt, som trängde fram i den jubel från millioner med mångtusenstämmigt »hell!» från palats och tjäll.

Nu i flyende minut, följd af rikets fäder, ståtlig ibland mängden ut, mött af dånande salut, suveränen träder, blottar nådigt, där han står, hjässans silfverhår.Och bland Sveriges folk hans röst klar som malmen ljuder, träffar full af kärleks tröst hvad i alla svenska bröst innerst mäktigt sjuder, hvad oss oupplösligt band vid vårt fosterland.

Åter i sin hufvudstad blicken söker alla!

Vimplar vaja rad vid rad, från balkong och ballustrad blommor regna, ropen skalla: Kungen kommer, hell, hurra!

Vive le Roi!

istSofiahemmet.

jlftt lindra nöd, att trösta sorg

och tända tro på Gud

steg ned ifrån vår kungaborg

så månget kärleksbud *

men mera segervisst och tryggt,

mer lyst af framtidshopp

mig intet synts än det, som byggt

Sofiahemmet opp.Hur fridomhvärfdt, hur sabbatssként, det lyfter sig mot skyn på höjden där af björkar krönt, halft gömdt vid skogens bryn!

Hur jublande där trasten slår sin drill från lummig gren, hur likt en fläkt af ständig vår där susar frisk och ren!

Jag såg en sjukling föras dit, en tärd och blek gestalt, det var som bibelns sammarit där hade ordnat allt.

Hvad kristlig kärlek i förbund med läkekonst förmår, där såg jag — denna andaktsstund ej ur mitt minne går.Af hulda händer buren ömt,

af klara blickar mött,

det var som om han smärtan glömt,

kännt hoppet återfödt.

I luftig sal, på snöhvit bädd snart log han barnagladt. —

Bredvid, i enkla dräkten klädd, sjuksystern troget satt.

Hon tydde strax, förstod så väl hvar önskan i hans drag, gaf ro och stillhet åt hans själ med ödmjukt, lugnt behag, och som en vän så hjärtegod, professorn kom och gick med bud om helsa, kraft och mod, med tröst i ord och blick.Hvart jag mig vände, hvart jag såg i denna kärleksvärld, ett återsken där utbredt låg af älskadt hem och härd.

Där ljöd så mild, så undersam i hjärtesympati

en hviskning från Betesdas damm »Vill du helbregda bli9»Från Hellas.

^fyss när mången vikingsättling styrde hän till

Hellas strand, att som förr i frihetskampen räcka hjälpsam bror

dershand,

drogo med den tappra skaran äfven tappra sköld*

mör ut,

ej i brynjor dock och hjälmar, ej med ljungelds-

lika spjut.

Ådel, helig mänskokärlek brann i deras blickar

klar

och försoningstecknet, korset, som emblem bar en

och hvar,

tysta, i no vi seskruden, utan larm och utan prål såsom systrar sina bröder följde de till stridens

bål.Där dess rökmoln tätast lågo, ångestropet hemskast ljöd,

vid kanondån, i granatregn, öfverallt, där plikten

bjöd,

utan fruktan fram de gingo, som vid hemmets

lugna härd,

att barmhärtighetens säde utså på sin dystra färd.

Och hur långt i stridens vimmel sträcktes deras

hjältestråt,

i sitt ädla värf de skilde vän och fiende ej åt,

så bland turkar som bland greker, när och hvar

en sårad föll

Röda-Korsfalangen syntes, och sin flagga upprätt

höll.

Och når krutets åskor tystnat, den falangen kämpar än,

och när allt i spillror slagits, fred ej ännu skän-

kes den,

lasarett och sjukbaracker äro nu bataljens fålt,

där bland lidanden och kvidan nu dess högkvarter år ställdt.I Atén, kanske där fordom glänste Stoas pelarsal,

och Demostenes, den store, hållit inför folket tal,

bland cypresser och rlataner nu en läng kasern

man ser,

öfver porten sakta svajar Röda Korsets strids-

banérl

Följ mig, följ mig dit i kvällen, främling frän den

höga Nord,

här på kärlekskampens valplats helsar dig din

fosteijord,

här bland raderna af bäddar, Röda Korsets sköld-

mör gå,

böj dig vördnad sfullt, du känner deras ögon, klara,

blå.

Det är mildt Birgitte-skimmer öfver dessa fromma

drag,

klang af Liten Karins toner här i ödmjuk rösts

behag,

Blendas mod som än du möter, men i högre, helig strid,

genomträngdt och genomluttradt af Sofiahemmets

frid.

mUid Anna ¿Vlarla fcenngrens graf.

Efter minnesvårdens renovering.

Klara skuggrika kyrkogård, då dalande höstsol där drömde, än här, än där jag skred till en vård med undran, hvem griften gömde.

På mången vittrande, svartnad sten jag stafvade namn, som för längese'n vårt brådskande släkte glömde.Till svenska skaldedrottningens graf så stegen till sist jag vånde.

Bekransad och fri ifrån mossa och laf, den en lifvets helsning mig sände.

På vården, där rest som segerlön,

ljuft log hennes bild, så ungdomligt skön,

som om tidens makt den ej kände.

Jag tacksam tänkte: som hår din bild du ler mot oss ännu i sången, så klassiskt ädel, så huld, så mild... en skalk af

gratier fången.

Så mot mig ock trädde i barndomens dag i evärdliga »Skaldeförsök» dina drag.

Hvad gör dig den tid, som är gången!

Än äger din målning en farg så varm från tjusarkonungens dagar.

Ditt tidehvarfs trolska flyktiga charme ännu dina toner ledsagar.

Dess döende doft fick ett lifselixir i din olympiskt glada satir, som de trumpnaste miner föijagar.Ännu för den nobla grefvinnans »Porträtt» af vördnad vi sjunka till jorden.

»Juliana, glöm aldrig din adliga ätt» —

0 hvem kan förgäta de orden t

Hvem lyss ej till slamret i prestgårdens kök, hvem gläds ej med pastorn åt nådigt besök; och pastorskans triumfer vid borden.

Och »Råden till Betty» förklara också din kvinnlighets adel, du dyra — en lek ej med dansande fläkt i det blå, men en kostbar skänk af din lyra, en känslig kompass, som i tredje led kan Bettys systrar på velociped lära rätt genom världsvimlet styra.

Hvad skälmska löjen, hvad ystert glam, och hur starka din andes vingart Hur fjärilslätt ditt epigram

1 vårens lunder där svingar I

Ja, i självfva sarkasmen, att ej dess sår för djupt må svida, du torkar hvar tår och Hebes nektar bringar.Da älskliga härold från skönhetens värld, den evigt strålande unga, så tag då vår kärleks- och tacksamhetsgärd och lär oss som du att sjunga!

En minnesvård i vårt hjärta du har

med din bild lika huld, lika solljus och klar,

hur än tidernas moln hänga tunga.

*Sjung, sdngfdgel, sjung!

^jillbaka till norden från främmande land en sångfågel hunnit till Mälarens strand, när vindarne slogo till dans sina strängar, och vårblommor logo på grönskande ängar; när spiran var krossad för drifvomas kung, och dälden, förlossad, bad solig och ung: sjung, sångfågel, sjung!Men tyst satt den lilla i morgonens sken, så arm och så sorgsen på gungande gren. Han hörde ej bruset där nere i dalen, ej hviskande suset från björken och alen; han märkte ej vinken från källornas brädd, han såg ej att brinken i sippor var klådd — satt ensam och rädd.

Då flög öfver nejden på vingar af guld en kärlekens ängel, så blåögd och huld, nedsänkte sig stilla ur skyn emot stranden och lyfte den lilla på snöhvita handen.

»Hvad vållar», han sade,

»min älskling, ditt tvång?

Var vägen du hade för tröttsam och lång?

Hvi tystnat din sång?»»Du gode», då kvittrar den lilla till svar, »ej vägen var längre än vingen mig bar. Vi styrde från Söder hitupp allesamman, så systrar som bröder, med jubel och gamman, till hafs vi oss lyfte högt öfver hvar båt, vi visste vårt syfte, vi kände vår stråt och skildes ej åt.

När så Appeninemas höjder mot skyn vi sågo och nådde lagunernas bryn, vi sänkte oss neder så nöjda och glada att tröttade leder i hafsskummet bada.

Där stillhet så fager kring strandbrädden låg i skuggan af lager, dit drog oss vår håg, till skimrande våg.Men lömskt sig dår smög då försåtet omkring och lockade in oss i osynlig ring: på limstruken vagel vi fastna, vi

snäijas, af hvinande hagel vi sargas, vi häijas.

Ur hela vår skara en gles liten tropp, en hundradel bara, i villande lopp blef räddad hitopp.

Och därför jag sitter så sluten och still, och därför jag vågar knappt höja en drill bland klarögda bäckar, som här till mig blicka, bland buskar och häckar som vinka och nicka»

Jag kan icke glömma på gungande kvist de tusende ömma kamrater jag mist — se'n jag var här sist.»Så kvittrar sångfågeln så sakta, så tyst på strålande finger upplyftad och kysst. Men ängeln den höga, den himmelska stilla, med glänsande öga hörs svara den lilla:

»Min älskling, jag känner din sorg och hvart slag, som dräpt dina vänner se'n skapelsens dag, dem räknade jag.

Förgät hvad du lidit, höj åter din röst!

Jag ilar med bud till det ädlaste bröst, som andas på jorden i människovärlden, från söder till norden att skydda på färden er alla, att ägna er vänskap och tro, att vårda och hägna i ljufvaste ro ert fridfulla bo.»Så talte den hårold från paradislund till klagande siska vid speglande sund. Och högt öfver vågen på bländhvita vingar som pil ifrån bågen mot landen han svingar, där skönheten sömmar, af silke sin skrud i sorglösa drömmar, dit bär han sitt bud från kärlekens Gud.

Skall ängeln väl segra i helig mission, du, värnlösas värn på Italias tron, regina Margherita ?

Hans helsning du hörde, din liljehand hvita hans lockar berörde.

När får han förklara vid björkkransad fjärd att fri från all fara från dårskap och flärd går sångfågelns fard?..jyiidsommarregn.

& en molntapp. Solen glöder sommarbranden grymt föröder ängens äring, odlarns hopp; källans flöden sina, blad och stjälk förtvina, rosen sänker vissnad knopp.

Åkerrenen afbränd blifvit, hvaije löfte våren gifvit i den unga arlaväkt bleknadt är och brutet, slocknadt, taggomslutet, af ett askgrått damm betäckt...O hur likt ett kärt, begåfvadt,

ålskadt barn, som tidigt lofvat

vinna härlig framtidslott 1

Solen brodden svedde,

hvaije anlag ledde

till en långsam dödskamp blott. —

Så i brännhet torka tänkte jag en junidag och sänkte modlös tröttadt hufvud ned. Mig ett dödt Sahara tycktes världen vara, minsta mask på marken led.

Plötsligt midt i middagsstunden svartnar hela himlaranden, och från skogens dunkla bryn snabbt och hotfullt skjuta mörka moln och sluta allt i töcken for min syn.Klara blixtar flamma, ljunga, åskor rulla, dofva, tunga, Qärran genom rymden hän* Lunden mäktigt susar, sommarskuren brusar, svalkar torra fält och trän.

Se hur tvagna, se hur gröna, vårligt friska, vårligt sköna nu de stå i daggens bad!

Och hvar sammetstufva offrar tacksamt ljufva dofter, klädd i nya blad.

Aldrig vill jag mer förglömma, att vår kraft vi fåfängt tömma utan högre stöd och hägn — att vårt lifs förhoppning är en vårdagsknoppning, som behöfver himlens regn.Det gamla herresätet.

stolt och förnämt där sägs det höga slott, bland dungar af björk, af syrén och häggar, och oräkneliga är det sägs att så det stått, med flyglar och heraldiskt prydda väggar, med hjälmar och troféer i kärligt förvar från minnesrika, hänsofha stortidsdar.

En ädel släkt där bodde och inbjöd till fest,

när fagrast stodo parkens sköna lindar,

dit kom mången aktad och vidt frejdad gäst,

där flaggan hissades för ystra vindar,

och jakthornet genljöd i skogarnas natt,

och festens facklor lyste på festens hjältar gladt.Herr grefven var så värdig, grefvinnan så god, att ofta hon grät med sjålfva grindstuggumman, hvar torpare väl spillt för dem gärna sitt blod, om en gång skulle röras ofredstramman.

Och unge hans nåd och liten fröken huld, de hade då hjärtan af renaste guld.

Här trifdes inga sorger, blott gamman och fröjd, i lägsta koja lyste det så soligt, och ingen här fanns som ej lefde förnöjd, som ej med godsherra språka fått förtroligt.

Men ack, att ej tiden kan nånsin stå still, att anor och arf icke städse räcka till!

Det böijade att mörkna vid tidernas- bryn, den gamla tingens ordning var svunnen, och mången glad förhoppning och mången ljuflig syn blef en inbillning blott, ett bländverk funnen.

Här kräfdes annat mod än i fadernas tid, här skreds hän mot brytningars väldiga strid.I parken fördes upp med all flit en fabrik, hvars skorsten öfver slottets tinnar räckte, snart rundt om den tjusande vassbekrönta vik lokomotivets hjul en äska väckte.

Och se, inom kort, huru mänskor och allt sin prägel här skiftat, sin hela gestalt!

Grofsmeder i allén vandra fram utan krus, förbi svandammen gällt ånghvisslan hviner, och nejden långt bort i elektriskt ljus som stjärnhimlens hvalf om kvällen skiner.

Allt rör sig, allt sjuder af feberaktig glöd — men gamla grindstuggumman är längesedan död.

Den unge herr grefven—hvem kunnat det väl tro! — som förr blott sågs här rida och jaga, nu byggt som ingeniör en den vackraste bro, och ofta själf i spaden ses taga.

Af egen håg han valt sig en maka »utan namn», och gamla grefveparet dem öppnat sin famn.Så allting här förvandlats på blott några år,

och lifvets lust utplånat seklers minne,

igenom nejden susar en fläkt som af vår,

och redligt nit hår eldar hvaije sinne,

och är ej poppellunden som förr en gång så skön,

till lycka sann och välstånd här utsåtts rika frön.Höger — Vänster!

^®£öger — vänster? Allt det gäller! Liberal — konservativ?

Hur sig den kompassen ställer rör vårt hela samhällslif.

Svara, svara, hvilken bana, hvilken väg dig lyster gå; välj princip och följ en fana, ingen här får stilla stå.Vänster — höger? Ack i längden slites hvar förmedlingslånk, utaf massan, utaf mängden, vi alltmer berol Betänk: på sin egen stråt i tiden drog La Manchas hjälte ut, men, trots modet, städse striden fick ett tragikomiskt slut.

Vänster — höger, höger — vänster: lyder regeln kort och godt, våra brister och förtjänster efter den nu mätas blott, alla dagens skarpa vapen skänka den alltmer gehör, ej ens själfva vetenskapen denna gräns står utanför.»Rättning vänster 1» lösen ljuder vida kring på dristig stråt — »Rättning höger!» — trygghet bjuder vid försiktig färd framåt.

Sök, hvarthän du dig må vända, blott det mål hvarpå du tror.

På din enda röst kanhända millioners väl beror.

Vänster — höger! Unga, gamla, följa denna stridssignal.

Alla världens folkslag samla sig kring den i val och kval. Ingen den signaln kan dämpa, ingen emotstå dess makt.

För dess ära, upp att kämpa, höger, vänster — oförsagdt!Dd Nansens ar stannade.

•y* tt dödens rike hvart han såg! — Sig spöklik hvålfde stelnad våg, och hejdadt var det djärfva tåg.

En pinsam dager, blek och kall, sin stråle bröt mot fruset svall, mot berg af skimrande kristall.

Mot stafven lutad stannar han och ropar följeslagarn an, som knappast honom följa kan:»Min håg nu står till hemmets härd, ty nya redskap, nya svärd här fordras oss för längre färd.

Dock fram till polens is, jag spår, om uti mänskomakt det står, en gång min lätta skida når». —

I denna rymd, dess dystra natt, hvartenda ljus, på fästet satt, hvarenda stjärna slocknar matt.

Men när de blossen tagit slut, än räknas väderstrecken ut allt efter timme och minut.

Hemåt skall farden glädtigt gå, ja, hem till Qäll och Qordar blå! — Sin kronometer ser han på.

Och spåndt han lyssnar ,.. intet ljud! Och hans kamrats? Det samma bud. De — stannat deras ur, o Gud!Liksom en öm han kring sig ser: nej, ingen ledning himlen ger, ej väderstreck här finnes mer...

Ett dödens rike, hvart han sågl Sig spöklik häfde stelnad väg —

Hvarthän bär nu den djärfves tåg?

»Fram», lugnt han säger, »fram, min vän! Till Norge vägen känns igen, så långe hjärtat klappar än.»

Och ibland råkar och försåt

de ila hän på ödslig stråt

mot hemmets Q ärran kust framåt.

Så nalkas de till sist en strand och höra likt ett skall ibland...

»Är detta ej Frans Josefs land»?

Hell, räddning vinkar, räddning, hell!

Flyg, budskap, bort till Norges fläll, förtälj: Han kommer segersäll!Men när i töcknig, kall natur där stannade hans säkra ur, stod döden vid hans stig på lur.

Dock modets ledning han förnam, en telning frisk af nordisk stam, hans stolta lösen lydde: Fram!Helgeandsholmen

•y^ n skum oktoberaflon jag stod uppå Norrbro, då dagens arbetsträlar begynnte gå till ro.

Bland slottets djupa skuggor sitt drömljus månen göt och nu de milda strålar i strömmens prismor bröt.Jag stod vid ballastraden en stund och såg och såg mot holmens breda bygge, där hotande det låg. —

Så skalle »riksdags-prosan» här segra dock till slut! jag utbrast och lät blicken kring strandeii sväfva ut.

Du höga, svenska ande, som reste borgen där i tid af nöd och armod, säg oss, hvar nu du är!

I Frithiofs Saga hördes än dina vingars slag; skall här till sist nu hvälfvas din storhets sarkofag?...Så stod jag där i minnen från svunnen tid försänkt, hvars ära nya storverk ej ännu undanträngt.

En grafsång lik, ljöd dämpadt, den djupa vågens brus,

Och bårtäcksmörk låg skuggan kring strandens tysta hus.

Då hör jag från strömmen en underfull klang, så ljuf som från jordiska strängar ej sprang. Det skimrar, det glittrar

vid Mälarens bryn och stjärnorna tindra så härligt i skyn.

Och Näcken, en yngling, så ljus, så skön, sin hjässa där höjer och blickar mot ön, i pårlemorsnäcka lätt vaggad framåt af Ägirs små döttrar på månbelyst stråt.Hans hand vid de dallrande strängame rör, ett sus som från källor i lunden jag hör, det växer, det svallar likt forsarnes fall, det klingar som svärdslag mot sköld af metall.

Och magiskt sig målar, allt längre det led, vid spelet liksom af juveler en ked, sjöjungfrurna gunga i underbar glans, i yrande glädje kring strandsäfvens krans.

Bland multnande löf nu kring udden jag ser stenkistorna sjunka i bråddjupet ner, och upp stiger plötsligt som ljuslågan skönt ett Valhall af rosor och liljor bekrönt.

Där tronar som solen vid himmelens rand Allfader med spiran i härskarehand, där nedblickar Frej som i skördarnes tid, och ljuslockig Balder, så drömmande blid.Mot hånande jättar i remnande klyft åskguden där ljungar med hammaren lyft. På frustande fålar, en glänsande rad, Valkyrior rida till striden åstad.

Från sviktande Bifrost för berg och för dal med smattrande horn gifver Heimdal signal, och gömda i skuggan vid världsträdets stam de heliga Nornorna tyst blicka fram.

I stjärnbeströdt Alf hem vid sländan af guld ler strålande Freja så fager, så huld, och Brage sin glimmande harpa där slår för Idun, så ljuf som en gryende vår.

Så hölls jag kvar i natten mot ballustraden böjd, såg genom töckenslöjan ljuskrönta fjällars höjd; och till mitt öra trängde ett eko 5 ärran från milsdjupa skogars susning och vilda forsars dån.Jag såg en återspegling i denna helgedom af våra furors kronor, af våra dalars blom; såg där i bilder formadt af ädel mästarhand hvad skönast Saga drömde vid fager Mälarstrand.6n arbetsstuga.

^ dyster, kvalmig storstadsgränd,

där mellan mörka murar

och under nöd, väl sällan känd,

så ofta brottet lurar,

hur mången liten bamafot

går ej en sorglig framtid mot!

Ja, där ur armods skumma vrår, vid sken af blekgul lykta, de stackars små du kanske får se titta fram och — flykta, om, vägledd af sannskyldigt nit, du dristar ställa stegen dit.Dit trädde ock, så mild och god, en gång en ädel kvinna.

För skygga små hon rätt förstod att bli en vårdarinna.

Till hennes knä de kommo fram, en flock, så foglig som små lamm.

Se, ut mot tulln nu deras tåg styr hän till granskogsvindar!

Snart vinkar dem vid spegelvåg och bakom gröna grindar lustfärdens mål på lummig strand: en stuga med små trädgårdsland.

Och här på denna fridens ort nu jämte andra skaror vid vänlig tillsyn barnen fort, långt bort från stadens snaror, sig skynda ock, med hjärtat lätt, till nytta blifva på allt sätt.Uti en bod en verkstad redts åt gossar lätt och ledigt, uti en löfsal satt en krets små sömmerskor så sedigt.

Och andra med beskäftigt stök där hjälpte till i smånätt kök.

Här syntes icke dagen grå, men allt var sol och gamman.

När middagsklockan hördes slå, de unga fördes samman, förnöjda öfver hvad där gjorts, till bön och sång och så till bords.

Må denna lilla mönstergård

med sina knutar röda,

där kring den hvita fönsterbård

snart rönnbärsträden glöda,

ej för vår skull bland blad och blom

stå öfvergifven, tyst och tom!Långt hellre denna hydda lik vi mången mer må bygga vid björkbekransad stilla vik, vid häggomgifven brygga, där grändens barn, de arma små, en fristad undan nöden få!

*5SfNytt vikingatåg.

hafvet kring polen, det hemlighetsfulla, som än ingen nått, huru djärf eller vis, där böljorna dystra och stygiska rulla mot stränder, betäckta af tusenårsis, där midsommarsoln så förunderligt lyser på minnen af urvärldens plantor och djur, där allting förbleknar, förkrymper, förfryser, kringgärdadt af köldens och tystnadens mur!På blekblåa vidder, där hvalame frusta, där isbjörnen ännu allhärskare år, man skrider att tappert till farden sig rusta på ett utaf Spetsbergens yttersta skär.

Den blågula flaggan för vinden sig breder, vår fosterlandskärleks sköna symbol. —

I, forskningens vikingakungar, hell eder!

Ån finnes det nordmanna viljor af stål!

I tanken jag vandrat där uppe på stranden, den sällsamma farkost att noga bese.

Nu allting är redo och höjande handen står lugn och trygg i gondolen Andrée.

Jag ser det glänsande silket svälla i vågor så mäktigt som hafvets bryn. —

O, finge som segertecken de gälla, där seglaren snart styr ijärran i skyn!Så randas omsider den viktiga dagen, det fläktar från söder i morgonens stund, en sabbatsfrid hvilar kring arkipelagen, och dimmorna flykta från himmelens rund. I höjden re’n synes kolossen där trona, med »jordiska band» svagt fastad blott än, i blånande Qärran han snart skall förtona, men följas af ropet: välkommen igen!

Välkommen, o ja, se’n bland molnen din bana i luftoceanen fullbordat du har!

Vi vänta dig åter — mot rymden vi spana och bida från stjärnorna liksom ett svar.

Och i den oändliga tystnaden höres ett sus som vid norrskensflammornas dans, och Ishafvets gnistrande bölja röres i vårens och hoppets ljusa glans.Den första härolden.

Kär midnattssolen drömde i skyn, en dufva flög öfver hafvets bryn,

Ishafvets, det ödsliga, vida.

Hon flög öfver våg där alkan sam, hon sköt som en pil genom rymden fram, och flck ej rasta, ej bida.

Tillbaka hon styrde mot hemmets strand som arkens dufva till Noas hand, lät intet sig vilse föra.

Hon flög, hon flög genom nätter och dar, som om hon kännt, att det bud hon bar för världen var kärt att höra.Då dyker ett segel ur töcknen opp, dit vänder hon, gungande gladt, sitt lopp, allt snabbare dit hon svingar.

Hon närmar sig masten, hon slår en krets förtroendefullt omkring dess spets på sjunkande, trötta vingar.

Då ljungar en blixt, då skräller en knall, då störtar ned i vågornas svall med blödande bröst den lilla.

När skepparn sedan i valkig hand sitt offer synar — ett silkesband med inskrift skingrar hans villa.

Han stafvar ihop de runor små:

»Ett bud», han ropar, »ett bud, hallå, från ’örnen’, som styrde mot polen»!

Men liten härold, af vindarne kysst, med blödande bröst där hvilar så tyst i skimret af midnattssolen.Vattenbägaren.

^yll med härlig drufva glimmande pokal under lefveropen efter festligt tal, ädlare jag prisar dock vid källans rand vattenbägarn, lyftad tyst af vandrarns hand.Om ock än så enkel och af ler blott gjord, om den endast pryder dagakarlens bord, vattenbägarn vinka, syns mig, mera gladt än en lättings mjödhorn om ock pärlbesatt.

Vattenbägarn, broder, gör din tanke klar, är för pröfvad vishet helsans dryckeskar.

Tror du, mod och styrka

i ditt spritglas bo, skall en dag du bittert ångra få din tro.Såge vi naturen

i en mänskobild vid de sjukes läger vaka modersmild, ack, helt säkert hölle hon vid mången bädd till de armes läppar vattenbägarns brädd 1

Lär dig ödmjukt lyda hennes enkla bud, af en högre stämma blott ett återljud.

Först vid hennes ledning når du vägens mål — se i vattenbägarn hennes lags symbol.